

докато стане време за ловъ. Все долангачи ядохме. Най-после, една сутрина нарамваме пушкитѣ и хайде въ Балкана. Газихме снѣгове до гуша. Отъ селото долу ни казаха, че презъ день, презъ два мечката все дохождала да граби овни. Лапитѣ ѝ сж още прѣсни по снѣга. Тѣй ли, тѣй! Изкачваме се по канаритѣ и право въ боаза. Тамамъ се питаме, кой пжтъ да захванемъ — ето ти я и кокона Мариола иде. . . страшна, грозна, черна, рунтава. . . Качваме се на дървото, приготвяме пушкитѣ и я чакаме да се приближи. По едно време гледамъ — приближава. На нишанъ падаше туку срещу Кьороолу. Думамъ му: тегли! Ала той си стои все тѣй и не тегли. — А бе тегли! — извиквамъ азъ още веднажъ, а той пакъ не мръдва, а все се цели. Тамамъ се каня да се обадя още веднажъ, той политна на клона и се цапна отъ дървото. Ето ти и кокона Мариола иде къмъ него. Ами сега? Ще изяде юрука! Дигамъ пушката и та-а-а-анъ мечката въ челото. Тя изрева и се тръшна до Кьороолу. Слизамъ азъ и издръпвамъ турчина на страна, поразтривамъ лицето му съ снѣгъ и го свѣстявамъ. Отъ страхъ нещастния изгубилъ свѣсь и чейнето му се схванало.

— После? — пита Панайотка.

— После, тамамъ приказвамъ нѣщо на турчина, мечката изведнажъ стана и бързо пое назадъ изъ пжтя. Турчина дойде на себе си. Азъ тръгнахъ следъ мечката и Кьороолу подиръ мене. Вървѣ, вървѣ мечката, най-после залитна и падна. Единъ часъ рева животното. Отъ сълзи снѣгътъ се бѣше стопилъ около ѝ. Като млъкна, отиваме при нея и какво да видимъ? На две крачки дупката. Надничамъ и виждамъ четири мечета.